

FETHULLAHCILAR GİTTİ MENZİLCİLER GELDİ

Nazif Ay yazdı

Fethullahçılar gitti, Menzilciler geldi

10 Nisan Salı 2018 00:29

Nazif Ay yazdı

Yaşam boşluk tanımıyor...

Olumlu ya da olumsuz tarafa ait boş alanlar, oraları doldurmaya can atanlarca atıl bırakılmıyor...

Daha henüz başımızdan tam olarak def edemediğimiz Fethullah Gülen (FETÖ) adlı fitne fücür ve terör hareketinden halas olamamışken karanlık ufuklarda beliren bir başka karabasan gerçeği ile karşı karşıya bulunuyoruz.

Maddi manevi birikimlerimizi kemirmeye aday yeni leş yiyici örgütlenmenin kartvizitinde Menzil tarikatı, diğer ismiyle "METÖ" yazmakta.

Ruh ve düşünce dünyamızın arsız emicisi FETÖ'den illallah etmeye fırsat bulamadan bir diğer vampir olan METÖ ile muhataplık insanın moral gücünü yerle bir ediyor.

Terör nedir, bilir misiniz?

Terör yalnızca silahlı donanıma sahip bir gücün insanları ölümle, yok etmeyle, ortadan kaldırmakla tehdit etmesi değildir. Terör, elinde bulunan tüm imkân ve fırsatları kendi menfaati hesabına işletip, karşısına dikilmek isteyen haklı ve onurlu varlıkları türlü manevralarla sindirme, korkutma ve üzerine çöreklediği nemalardan uzaklaştırma faaliyetidir.

O halde iş başa düşüyor.

FETÖ'nün gizli âşikar tüm yapı taşlarını deşifre ettiğim gibi bugün de METÖ'nün karakteristik ana hatlarını sizlerle paylaşmayı düşünüyorum.

Nakşibendi tarikatının Halidiye ekolünden gelen meş'um (kötü, uğursuz) örgütü anlatırken kendi yaşantımdaki deneyimlerden hareket edeceğim, çünkü Nurculuk hareketinin içinden gelen biri olduğum gibi Menzil tarikatının da eski bir müntesibliği, yani sufilik geçmişim var. Gizemli bir dinî oluşumu tanımada en etkin yollardan birinin de kişisel yaşantımızdan aktardıklarımız olduğuna inanıyorum. Bu arada belirtmeliyim, Türkiye'deki cemaat ve tarikatları konu edinen yazılarımı afaki ve hayalî özellikle değil, bizzat tecrübeye dayalı malumatımla kaleme aldığımın bilinmesini isterim.

MENZİL TARİKATI NASIL BİR YAPI (METÖ İLE TANIŞMAM)

Yıl 1979 idi... Sonbahar mevsiminin başlangıç günleriydi...

Hava sıcak mı sıcaktı...

Ramazan Ayı'nın sonuna erişmiştik, yani Arefe gününe giriş yapacağımız geceyi idrak ediyorduk...

Eyüp Camii'nin dış avlusunda bekleyen Magirus marka otobüsümüz biz müşterilerinin koltuklara yerleşmesini bekliyordu...

Heyecanım zirvedeydi...

O yıl Eyüp İmam Hatip Lisesi'nin orta bölümünden lise bölümüne geçmiştim.

Canım babacığımı birkaç ay önce, Temmuz Ayı'nda Berat Kandili akşamında yitirmenin burukluğu, acısı ve yetim kalmanın garipliği hâlâ yüreğimi sızlatıyor, omuzlarıma ağırlık veriyordu.

Cebimde üç beş kuruş olmasına rağmen, iki samimi dostumla bu yolculuğa çıkmayı kafama koymuştum. Üzerimdeki psikolojik yükü, manevi destek olarak gördüğüm seyahatimle hafifletmeyi umuyordum. Yanımızda Tornacı İbrahim ile Arnavut Abdullah ağabey de bulunuyordu. Bizi kutsal yolculuğa ikna eden kişi Tornacı İbrahim ve ordudan emekli Başçavuş lakaplı Mehmet ağabeydi. Söylediklerine göre, Nakşibendi tarikatı en hakikatlı ruh disiplini sağlıyor, insanı sufli mertebelerden ulvi makamlara yüceltiyor, şeytana has bilimsel seviye ve mantıklı düşünüş noktasından lâhuti âlemlere ve ilahi bilgi olan ilhamlara taşıyor, hayvani özelliklerden kurtarıp lutf-u rahmani ile destekli kerametli rütbelere intikal ettiriyordu. Üstelik tarikatın liderliğini/ şeyhliğini Hz. Muhammed'in soyundan geldiği iddia edilen seyyid unvanlı Muhammed Raşid Erol el Hüseyini gibi yüksek seciyeli bir Allah dostu (veli, eyliya, ermiş kutlu kişi) yapıyordu. Peygamber soyundan gelenlere İslam geleneğinde Seyyid (Hz. Hüseyin'in soyuna mensup) ya da Şerif (Hz. Hasan'ın soyuna mensup) denilirken Muhammed Raşid adındaki şeyhe kürtler "**Seyda**" veya "**Arvasi**" şeklinde sesleniyorlardı.

Muhammed Raşid'in babasının "**Gavs/ Gavsül Azam**" diye meşhur Abdülhakim el Hüseyini olduğunu ve kısa süre önce vefat ettiğini biliyordum. Demek ki bir yetim olarak ben, başka bir yetimin yanına ziyarete gidiyordum.

Gavs nedir, diye araştırdığımda karşıma önce "**Kutup**" denilen bir tanrısal makam çıkmıştı. Kutup yüceliğindeki kişilerin Hz. Muhammed'in yeryüzündeki manevi halifeleri anlamına geldiğini, onun da ilerisinde ise, daha yüce sıfatlı olarak Gavslik payesinin bulunduğunu, Gavsların öldükten sonra bile evrenin işleyişine müdahale edebilen niteliklere sahip oldukları bilgisine(!) vâkıf olmuştum.

Abdülhakim el Hüseyini adlı şeyh ile palazlanan Menzil tarikatının gerçek sıçrayışı Abdülhakim'in oğlu Muhammed Raşid zamanında olacaktı.

Ne mutluydu bana...

Ancak, öldükten sonraki yaşam boyutu olan ahirette vuslat bulabileceğim kutlu Allah eriyle, bu dünyada yan yana gelebilecektim.

Birkaç yıl önce dindarlığa geçiş süreci yaşamıştım, ama sadece dindar olmanın hiçbir işe yaramadığı İslamcılarca bana telkin edilmişti. Dindarlığın yanında mistik olgunlaşmanın ve kemale ermenin, ayrıca İslamcı siyasetin bayraktarlığını yapan Milli Selamet Partisi'ne (MSP) gönül bağlamanın bir iman esası gibi kabul edilmesi gereğine inandırılmıştım.

MSP ve onun organı Akıncılar'a bağlılığım tamamıydı. Geriye manen tekâmül aracı olan tarikata intisap etme meselesi kalmıştı. Ben de bu amacıma ulaşmak üzere tarikatın kalbine gitmeliydim. Böylece dindarlığımın olmazsa olmazı ruhsal seremoniyi tamamlamalıydim.

Çocuksu saf dimağım işte böylesi bir senaryoya inanıyordu.

Bulutlar üstü gördüğüm hülyaya kavuşacağım anı bekliyordum.

Varılacak hedef belliydi...

Adıyaman ilinin Kahta ilçesindeki Menzil Köyü...

Yolculuğumuz oldukça meşakkatli geçiyordu.

Yolculukta oruç tutmama gibi bir dinî ruhsat (izin) olmasına rağmen otobüs rehberliğini de yapan yobaz kafile başkanlarının ruhları taciz eden baskıları sonucu hepimiz Ramazan'ın son gününü oruca niyetli geçiriyorduk. Ağzımız kurumuş, betimiz benzimiz atmış, bir de Güneydoğu'nun o hiç de alışık olmadığımız hararetinin arsızca yüzümüze saldırışı karşısında koltuklara yığılıp kalmıştık.

MENZİL KÖYÜNDE TARİKAT ŞEYHİ İLE KARŞILAŞMA

Arefe günü nihayet bitmişti.

Akşam iftar vaktinde litrelerce su içmiştim.

Gece yarısına yakın Menzil'e varmıştık.

Binlerce kişi mahşer yerini andıran kurak sahada iç içe sohbetler ediyor, çay ve sigara içiyor, kimileri cezbeye (ilahi aşka) gelip tıpkı Ekmek Teknesi dizisindeki "Ölü" karakterinin titremeli bağırsısına benzer çığlıklar atıyordu. Bağırmanın yerine, vücutlarını orantısız hareketlerle sağa sola sallayan bazı müritlerin ağızlarından anlamsız sözler çıkıyordu. Bize manasız gelen bu hallerin sebebini sorduğumuzda, bunların manevi sarhoşluk olduğunu öğreniyorduk. Sufilerin niçin sigarayı çok içtiklerinin nedeni de şimdiki tarikat şeyhinin babası Abdülhakim el Hüseyinî'nin bu merete tiryakiliği imiş. Anlayacağımız, ölmüş şeyhlerini sigara dumanında aramak ya da efsanevi liderlerinin sünnetine ittiba etmek gibi bir şeymiş.

O gece tarikat caminin içi, bahçesi ve alt katındaki tekke uyuyanlarca işgal edildiği için dışarıda bir köşede uyumak zorunda kaldık.

Sabah uyandıığımızda namaz için hazırlık yaptık.

Abdest alıp Bayram namazı için camiye gittiğimizde içeriye giremedik.

Caminin dış kapısının aralığında namazı beklerken Muhammed Raşid'in gelmekte olduğu söylendi.

Şeyh tam önümden geçerken nasıl heyecanlandığımı anlatamam.

Sanki cennet ehlini seyrediyordum.

O heyecanla namazlarımızı kıldık. Bir müddet sonra bayramlaşma faslına geçildi. Sıraya geçmiştik. Yerde tuhaf bağdaş kurma şekliyle oturan şeyhin yanına geldiğimde onun yanına çöktüm. Elini üç kez öpmem gerektiği, ama nefesimi eline üflememin adaba uygun olmadığı söylenmişti, aynen tatbik ettim. Kendisine "Kurban" diye sesleniliyordu. Şeyh Muhammed Raşid, bana tarikata girme merasiminde önce tövbe ettirdi, devamında kendisine değil babası Abdülhakim'e intisap etme sözünü söylememi deklare etti. Öyle de yaptım. Bana günde 5 bin kere Allah adını zikretmem (söylemem) görevi verdi.

Merasimden sonra adamakıllı uyumak için mescitte bir köşeye serilip yattık. Öğlenleyin uyandıığımızda bize tekke bahçesinde çorba içebileceğimiz haberi verildi.

Aman yarabbi, o da neydi öyle!

Güya, nefsimizi ezmek için bir büyük kazan içinde yağsız tuzsuz, suyun içinde serserice yüzen bulgur tanelerine birçok kişinin daha önce kullandığı tahta kaşıklarla saldıran heriflerin zavallı halleri gözlerimizi fal taşı gibi açmıştı. Arkadaşlarla birbirimize, Alibeyköy'ümüze özel bir ifadeyle böylesi tiyatroya figüran olamayacağımızı söyledik. Tekkenin yanındaki yıkıntı görünümlü bakkaldan satın aldığımız karpuz, üzüm ve bisküvilerle karnımızı doyurduk. Sonuçta karnımız doymuştu, ama nefsimiz eskiden olduğu yerdeydi, makyajsızdı ve iyiki de öyleydi. Nefsimizi o rezil çorbayla tezkiye etmeden de mutluluğu yakalamıştık.

Öğlen vakti tarikatın şeyhini yine görebilmiştik, ama daha bir ayrıntı arayan gözlerle...

Muhammed Raşid güleryüzlü biriydi. Oldukça kiloluydu. Namazdan sonra caminin mihrabına (İmamın namaz kıldığı ön kısım) oturduğunda başında bekleyen bir mürit elindeki koca yelpazeyi ona doğru yellendiriyordu. Kendimi bir an Hollywood filmlerinin çakma Arap gecelerinin canlandırıldığı film setinde hissetmişim.

Yatsı vakti namazdan sonra tarikata etkin giriş ritüeline hazırдық.

Banyolara girip boy abdesti aldık.

Camiye geçip bir kenara çekildik, başımıza büyükçe bir tülbent örterek gözlerimizi yumduk ve "Öleceğimiz anı farz etme hayali" adlı tasavvufî oyunu oynadık.

Hiç konuşmaksızın istihareye yattık ama rüyamızda bir şey göremedik.

Bir gün sonrasında da İstanbul'a döndük.

ZİKİR MECLİSLERİ VE TARİKAT KURALLARI

Nakşibendi tarikatında Zikr-i Hafi (gizlice Allah'ı anma) vardı. Geceleyin bir köşeye çekilerek, başımızı yine bir örtüyle

kapatarak, gözümüz yumulu vaziyette Allah'ın adı zihinden geçiriliyordu. Elimizdeki 100'lük bir tespihi kalbimizin hizasına getiriyor, dilimizi üst damağa yapııştırarak kalbimizden Allah'ın adının geçtiğini tahayyül ediyorduk. Her yüz kereden bir estağfirullah çekiyorduk.

Akşam namazlarından sonra sevap maksatlı Evvabin namazı kılıyor, ardından gözlerimizi yumarak "**Rabita**" yapıyorduk. Rabita, tarikat şeyhinin yüzünü hatıra getirmek ve onun alınının ortasından mavi renkli bir ışığın (nur) süzülüp bizim kalbimize dolduğunu varsaymak üzerine kurulu bir ritüeldi.

Her günün Yatsı namazını müteakip diğer tarikat müritleriyle biraraya geliyor ve "**Hatme**" adlı toplu zikri, yani cemaat halindeki zikri icra ediyorduk. Hatmede bulunanlar yere bağdaş kuruyorlar, çember vaziyeti alıyorlar, herkesin dizi, diğer arkadaşının dizine temas edecek şekilde manevi elektrik akımının hatlarını oluşturuyorlardı. Hatmeye besmeleyle başlanıp tövbeler ediliyor, geçmiş zamanın tarikat büyükleri ile zamanın tarikat önderi Muhammed Raşid Erol anılıyor ve nihayetinde Mülk Suresinin okunmasıyla bitiriliyordu.

Ayrıca haftada bir gün toplanılıp sohbetler ediliyor, tarikattaki evliyaya ait kerametler ve menkıbeler anlatılıyordu. Bize tarikatı tavsiye eden Başçavuş Mehmet ağabey, bir süre sonra tarikat şeyhinin halifesi (bir çeşit tarikat diplomatu) olmuştu. Benim zikir sayım da 9 bine çıkmıştı.

MENZİLCİLİK/METÖ CAZİBE MERKEZİ OLUYOR

1980 Eylül'ünde Türkiye'de yaşanan askeri darbe Menzil'deki maceraya sekte vurmuştu. Muhammed Raşid artık Menzil'de kalmıyor, daha ziyade Ankara'da ikamet ettiriliyordu.

Bu süreçte benim de tarikatla pek alakam kalmamıştı. Fakat tarikat, bir suikast olayı ile adından söz ettirmişti. Murat Erol adında bir kişi Muhammed Raşid'in elini öperken tarım ilaçları zehirli iğneyi eline batırmayı başarmıştı. Fail, tam linç edileceği hengamede polis oldukları ileri sürülen kişilerce kurtarılmıştı. Birkaç yıl sonra Muhammed Raşid ölmüştü.

Aslında cemaatlerdeki suikast olayları hiç de garipsenecek bir şey değildi. İstanbul Fatih'teki İsmailağa cemaatinde de birkaç kez bu tip hadiseler yaşanmıştı. Polisler de sadece Menzil tarikatında değil, FETÖ dâhil pek çok cemaat ve tarikat yuvalarında görülebiliyordu. Türkiye'de gizli darbe merkezinin göbeğinde cemaatçi veya tarikatçi emniyet mensubu polislerin ağırlıklı olarak bulunmasının tesadüf olduğuna inanmıyorum. Belki de bazı mahfillerin komplo senaryolarında ana karakterde dinci polislerin olması hedeflenmiştir.

Menzil grubu, Muhammed Raşid'in ölümünden sonra birkaç parçaya ayrılarak yoluna devam etti.

Şu anda Menzil'deki tarikatın başında Abdülbaki Erol bulunmaktadır ve kendisine "**Gavs-ı Sani**" (İkinci Gavs) denilmektedir. Yani, o da ölünce kâinatı yönetebilme yetisine sahip olabilecekti. Anlayacağınız, dinciler ölse bile onlardan kurtuluş olmayacaktı...

1980'lerdeki şeyhi Muhammed Raşid Erol ile büyüyen tarikat, bugün devasa boyutlara ulaşmıştır.

Tarikata ülkücü gelenekten Muhsin Yazıcıoğlu ve Ökkeş Şendiller'in katılması sonucunda siyasal İslamcılarının hizmet takımı olan Alperen Ocakları'nın manevi merkezi Menzil olmuştur. Bir zamanlar Işıkçıların Türkiye gazetesinde yazarlık eden İslam sentezcisi Ahmed Arvasi'nin Türk-İslam hedefinden ilham alan Alperen Ocakları'nın ülkücü takımının şimdiki frekans merkezi Arap-Kürt orijinli Nakşibendi ekolüdür.

METÖ'nün siyasi yelpazesinde iktidar partisi AKP'nin olduğuna dair iddiayı bizzat yandaş medyası seslendiriyordu. Akit'in köşe yazarı Sinan Burhan 5 Eylül 2017 tarihli yazısında "**Menzil grubunun hiçbir zaman devleti ele geçirmek istediğine inanmam. Bu insanlar gönül insanı. Bu insanlar yerli insanlar. FETÖ gibi kökü dışarıda değil. Bazıları, Menzil grubu üzerinden dine ve dindarlara savaş açıyorlar. Amaçları önce cemaat ve tarikatları tasfiye etmek, sonra da İslam dinini tasfiye etmektir. Sigortamız ise Recep Tayyip Erdoğan'dır**" ifadelerini kullanıyordu.

Hayret... FETÖ revaçtayken onları sitayişle yerlere göklere sığdıramayanların sözlerine ne kadar da benziyor, değil mi?

CHP'li milletvekili Mahmut Tanal da birtakım istihbarî bilgiden hareketle İçişleri, Adalet ve Sağlık Bakanlıklarında Menzil cemaatinin etkili olduğunu ileri sürüyor ve "**Emniyet mensupları tayin ve terfi alabilmek için Menzil'den referans alıyor**" iddiasını dile getiriyordu.

Menzil tarikatının (METÖ) siyaset dünyasının dışında da takipçileri oluşmuştu. Örneğin eski manken Yaşar Alptekin bile çıkıp, "**Eskiden FETÖ'cüyüm, artık Menzil cemaatindeyim**" diyebilmekteydi.

FETÖ, METÖ VE DİĞER İSLAMILARIN ATASI "HALİDİYE"

İşin püf noktasına geldik.

Esasında ha FETÖ ha METÖ veya sonu "**tö**" ekiyle bitecek başka bir İslamcı örgüt.

Hiçbirinin diğerinden pek farkı bulunmuyordu.

Hepsi bir kaynaktan besleniyordu.

Türkiye’de söz sahibi olan tüm İslamcıların manevi atası Mevlana Halid-i Bağdadi adındaki kişiydi ve ekolünün adı da Halidiye idi.

Mevlana Halid-i Bağdadi, İslamcıların son dönem manevi ve siyasi atasıydı ve Muaviye’nin son dönem vekiliydi.

Mevlana Halid-i Bağdadi çığınca yaşanacak din çağının ilk basamağındaki tasavvuf önderi, Nakşibendi Tarikatı’nın Halidiye kolunun var edicisiydi

Takipçileri tarafından zamanının en büyük din yenileyicisi kabul ediliyordu. Her yüz senede bir tane müceddidin (Din yenileyicisi) geleceğine inanılıyordu. Müceddidler bir nevi din reformcusu olarak düşünülebilirdi, her ne kadar İslamcıların geleneksel İslam’ında bir deformasyon olmadığına inanılsa da.

Halid’in kurduğu Halidiye, Kürt siyasetinin ve bu siyaseti destekleyen Yahudilikten dönme Kabalacı Barzanilerin siyasetine ve Türkiye’deki din politikacıları başta olmak üzere İslamcı siyasete liderlik etmektedir.

Hem Barzani ailesinin Yahudi Kürtçülüğü politikası, hem İstiklâl Harbi esnasında Şeyh Said’in isyan hareketi ve kurduğu hain Hınıs Tekkesi, hem ölümünden sonra Halid’den miras kalan cübbeyi sahiplenen Said Nursi’nin faaliyetleri, hem de Said Nursi’nin öğrencilerinden en meşhur ve en fettanı olan Fethullahın hizmet ve himmet fitnesi hep Halid’in ekolüne dayanıyordu.

Fakat bitmiyor...

İskenderpaşa Cemaatinin lideri ve Türkiye’deki İslamcıların şeyhi Mehmet Zahid de Halidiye kolundan geliyordu. Milli Görüş’ün lideri Necmettin Erbakan ile Türk siyasetinin siyaset ahlakını etkileyen Turgut Özal da Halid’in okulundan gelen Mehmet Zahid’in müritleriydi. Nihayet AKP liderliği de Halid’in çocuklarındandı.

Fatih’teki diğer çekim noktası olan İsmailağa Cemaati’nin liderleri Mahmut Ustaosmanoğlu ile onun varisi Cübbeli Ahmet de Halidiye koluna bağlı tarikatın mensubuydular.

İslamcı şair Necip Fazıl’ın dahil olduğu, Enver Ören tarafından kurulan İhlas Holding ve Türkiye Gazetesi başlısı Işıkçılar da Halidiye’dendi.

Ülkücüleri laçkalaştırıp İslamcılığa yaklaştıran Işıkçı grubundan Ahmet Arvasi’nin Türk-İslam sentezi de Halidiye’nin tuzağıydı.

Erenköy Tekkesi’ni kuran Mahmut Sami Ramazanoğlu ile onun öğrencisi Musa Topbaş da Halidiye’dendi.

Dünyanın pek çok yerinde kursları bulunan Süleymanlılar da Halidiye’dendi.

Merve Kavakçı’nın önünde diz çöktüğü Nazım Kıbrısı de Halidiye’den uzak değildi.

Ve nihayet Adıyaman’ın Menzil’inde Raşit Erol tarafından geliştirilen Menzil tarikatı da Halidiye’dendir.

Peki şimdi daha iyi anlaşılabilir mi, bir İslamcı bela grubunun hemen ardından başka bir İslamcı bela grubunu başımıza musibet kesilmesini?

Hatırlatmam gerekir ki, şayet dinî veya din dışı tüm legal görünümlü ama illegal inanışlara, kabullere, kanaatlere ve organizasyonlara dikkat edilip önlem alınmazsa bugün Fethullah Gülen Cemaat Örgütü olarak karşımıza dikilen FETÖ fesat hareketinin adı yarın METÖ (Menzil Terör Örgütü) veya başka bir “TÖ” olur.

Fakat aşırı sıkıntı veren örgütlerin bahtına en sonunda Almanların meşhur Baader-Mein Hof çetesinin kaderi de denk düşebilir.

Nazif Ay

Odatv.com

Nazif Ay

odatv

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

